

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/149/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314210130
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4314210130.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobkyne: J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., G. F. č. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Danicou Sitárovou, advokátkou so sídlom v Leviciach, Námestie hrdinov č. 19/934, IČO: 42 206 570, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., M. R. D. č. XX, zastúpený JUDr. Imrichom Hraškom, advokátom so sídlom v Leviciach, Mlynská č. 2, o zaplatenie 15.911,59 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 30. novembra 2016 č. k. 16C/154/2014-139, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 15.717,05 eura ako aj v časti výroku o poplatkovej povinnosti p o t v r d u j e.

V časti výroku o výške a počiatku úrokov z omeškania a výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 15.717,05 eura počnúc od 15.03.2015 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30.11.2016 č. k. 16C/154/2014-139 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 15.717,50 eura s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,25 % z tejto sumy od 23.04.2009 do zaplatenia, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vec právne posúdil podľa § 34, § 35 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, § 39, § 39a, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 533 ods. 1 a § 585 ods. 1 Obč. zák.

2. O náhrade trov konania na súde prvej inštancie bolo rozhodnuté súdom tak, že žalobkyni bol priznaný nárok na plnú náhradu trov konania, pretože jej neúspech, resp. obrana žalovaného predstavovala nepatrnú časť. Rovnako aj žalovaný si bol od počiatku vedomý toho, že za úhradu spreneverenej sumy získal náhradu, ktorej hodnota bola niekoľko násobne vyššia, avšak napriek tomu ju žalobkyni nevydal.

3. O poplatkovej povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok zo žaloby v jej vyhovujúcej časti v sume 943 eur, rozhodol súd podľa § 4 ods. 3 a § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb., pretože žalobkyňa bola v konaní oslobodená od poplatkovej povinnosti.

4. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak súd prvej inštancie vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že podaná žaloba žalobkyňou je čiastočne dôvodná. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa opakovane ľahkovážne spreneverila finančné prostriedky, za ktoré zodpovedal žalovaný. V porovnaní s prvým prípadom, sa takéhoto konania žalobkyňa dopustila osobne dňa 13.03.2009. Žalovaný uvedenú sumu za žalobkyňu zaplatil, avšak žiadal určitú zábezpeku svojho plnenia. Na spísanie notárskej zápisnice žalobkyňa finančné prostriedky nemala, a preto ako zábezpeku ponúkla prevod členských práv k bytu. Tvrdenia strán sporu sa rozchádzali ohľadom toho, či prevodom členských práv a povinností k bytu došlo k urovneniu pohľadávky žalobkyne a teda k zániku záväzku, alebo že išlo len o formu zábezpeky s tým, že žalobkyňa má zabezpečiť finančné prostriedky na vyrovnanie dlhu. Výpovede žalovaného, či už v písomnej alebo ústnej forme, čo do ich obsahu boli zmätočné, nakoľko na jednej strane popieral, že by dohoda mala predstavovať zabezpečovací prevod práva a na druhej strane sa pasoval do postavenia veriteľa, ktorý si voči dlžníkovi zabezpečil návratnosť finančných prostriedkov, prostredníctvom dohody a keď dlžník nesplnil svoj záväzok a nesplatil dlžnú sumu, pristúpil k prevodu vlastníctva bytu, aby si zabezpečil majetkovú hodnotu, z ktorej by mohol uhradiť svoju škodu, ktorá mu vznikla tým, že za žalobkyňu zaplatil spreneverenú finančnú čiastku, ako aj záväzky voči OSBD Levice. Týmto rozporným tvrdením, prezentovaným jednak v trestnom konaní, ako aj v občianskom súdnom konaní, mal súd za to, že žalovaný nepriamo potvrdil tvrdenia žalobkyne o dočasnom prevode členských práv a povinností za účelom zabezpečenia splnenia záväzku žalobkyne, t. j. získania finančných prostriedkov, čo sa žalobkyňi aj preukázateľne podarilo a to prostredníctvom manžela jej matky. Uvedené medzi stranami sporu nebolo sporné. Tvrdenie žalovaného, že finančné prostriedky neboli v rukách žalobkyne je irelevantné, pretože v čase získania finančných prostriedkov žalobkyňou, žalovaný už previedol vlastnícke právo k bytu na seba, pričom žalobkyňu žiadal o vystahovanie sa z predmetného bytu.

5. Z listinných dôkazov, ako aj žiadosti o prevod bytu do osobného vlastníctva vyplýva, že k tomuto prevodu malo dôjsť až 30.06., čo si bola vedomá aj žalobkyňa, a preto sa k tomuto dátumu snažila zabezpečiť finančné prostriedky, rešpektujúc to, že ak by sa jej to nepodarilo, byt by následne predstavoval urovnanie pohľadávky. Poskytnutie sumy 100.000,- Sk žalobkyňi jej matkou v spore preukázané nebolo. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení v tom smere, že žalobkyňa takouto sumou vôbec disponovala a že by ju mala nakoniec prehrať v automatoch.

6. V danom prípade dohoda medzi stranami sporu mala vo svojom počiatku dočasný charakter, čo vyplýva z tvrdení žalobkyne a jej rodinných príslušníkov, pričom tento bol nepriamo potvrdený aj žalovaným, ktorý na jednej strane tento inštitút odmietal, avšak na druhej strane z opisu skutkového stavu z jeho strany súd pri právnom posúdení tohto opísaného skutkového stavu dospel k tomu záveru, že ide o inštitút zabezpečovacieho prevodu práva. Vzhľadom k uvedenému neobstálo ani právne hodnotenie žalobkyne domáhajúcej sa náhrady škody z dôvodu konania v rozpore s dobrými mravmi, pretože absentoval úmysel žalovaného, ako aj platnosť právneho úkonu, z ktorého malo ku škode dôjsť.

7. Je nepochybné, že existenciu tohto sporu zavinila žalobkyňa svojim nezodpovedným konaním, avšak takéto konanie nedáva oprávnenie žalovanému zneužiť situáciu a následne previesť na seba vlastnícke právo k bytu v hodnote cca 20.600 eur, pri záväzku žalobkyne voči nemu v sume 4.482 eur. Takéto urovnanie postráda vzájomnú proporcionalitu, nie je v súlade s dobrými mravmi, pretože na strane žalovaného došlo k získaniu neúmerného majetkového prospechu. Konanie zo strany žalovaného nemôže požívať právnu ochranu a to ani s prihliadnutím na správanie sa zo strany žalobkyne, nehospodárne nakladajúcej s vlastným majetkom. Žalovaný síce nezneužil žalobkyňinu tieseň, avšak až dodatočne využil tú skutočnosť, že nepočkal na to, či mu bude žalobkyňa schopná vrátiť dlžnú sumu, ale ihneď previedol vlastníctvo bytu na seba. Takéto konanie je potrebné kvalifikovať za neplatný právny úkon pre jeho rozpor s dobrými mravmi.

8. Predmetný právny úkon vyhodnotil súd prvej inštancie za neplatný aj s poukazom na ust. § 39a Obč. zák., pretože žalovaný zneužívajúc psychické postavenie žalobkyne, ktoré si síce sama zavinila, dal sebe poskytnúť plnenie v hrubom nepomere, čím sa dopustil úžery. Na takéto konanie sa síce nevyžaduje splnenie úmyslu, ako v trestnom konaní, avšak je nepochybné, že žalovaný nevyčkal do dohodnutého termínu oboma stranami dňa 30.06.2009, ale zmluvu o prevode vlastníckeho práva podpísal už v apríli 2009, t. j. v krátkom časovom slede, pričom jeho konanie je potrebné hodnotiť ako zneužitie vtedajšej situácie žalobkyne. Žalobkyňa poskytla žalovanému možnosť dočasne zabezpečiť svoj záväzok k nemu a to prevodom členských práv a povinností k predmetnému bytu. Dočasnosť tohto záväzku videl súd

najmä v tom, že žalobkyňa si zabezpečila finančné prostriedky na zabezpečenie svojho záväzku. Žalovaný pred súdom uznal, že vedel o tom, že byt má väčšiu hodnotu ako je zabezpečená pohľadávka a takisto priznal aj to, že by považoval za potrebné vrátiť časť hodnoty bytu, keby žalobkyňa bola vlastníčkou bytu.

9. Dohodu o prevode členských práv a povinností zo dňa 23.03.2009 vyhodnotil súd za neplatný právny úkon kvôli nedostatku vôle na strane žalobkyne, pokiaľ ide o trvalosť samotného právneho úkonu, jednak pre rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi a jednak pre úžeru vykonanú žalovaným, ktorý zneužitím situácie žalobkyne získal majetkovú hodnotu vyššiu trikrát, ako bola jeho pohľadávka voči žalobkyňi. Vzhľadom k tomu, že v spore nebola preukázaná platnosť dohody zo dňa 23.03.2009 (o prevode členských práv a povinností) v danom prípade sú strany sporu navzájom si povinné vrátiť všetko, čo na základe takto neplatného právneho úkonu prijali. Keďže žalovaný predmetný byt previedol (predal) na tretiu osobu a žalobkyňa neprejavila záujem o opätovné určenie vlastníckeho práva k tomuto bytu, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 15.717,05 eura, ako rozdiel medzi hodnotou bytu v sume 20.639,34 eura a sumou spreneverených peňazí v sume 4.481,18 eura, sumou 197,54 eura za prevod členských práv, sumou 33,20 eura za úhradu ZČV, sumou nájomného 131,67 eura, sumou 74,52 eura ako poplatku z omeškania, sumou 2,99 eura ako poštovného a sumou 1,19 eura ako poplatky, ktoré sumy žalovaný za žalobkyňu zaplatil (20.639,34-4.481,18-197,54-33,20-131,67-74,52-2,99-1,19=15.717,05).

10. Vo zvyšnej časti súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol. Takisto neprihliadol ani na obranu žalovaného po sumu 243,57 eura, nakoľko si ju žalovaný duplicitne uplatňoval (táto suma bola aj predmetom odpočítaných súm žalobkyňou). Pokiaľ ide o námietkou premlčania uplatnenú v spore žalovaným, tak žalovaný na tejto námietke neskôr netrval. Žalobkyňi v danom prípade neuplynula subjektívna a ani objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. uplatnenia nároku na náhradu škody.

11. Zákonný 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 15.717,05 eura priznal súd žalobkyňi odo dňa 23.04.2009, t. j. odo dňa prevodu vlastníckeho práva až do zaplatenia.

12. Lehotu na plnenie určil súd žalovanému v dĺžke 30 dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na ust. § 232 ods. 3 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku s výnimkou zamietajúcej časti výroku podal včas odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietol. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania vo výške zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 2.630,98 eura. Sloboda vôle žalobkyňi pri uzavieraní dohody nebola dotknutá, čo znamená, že existovala v rozhodnom čase. V spore bolo nepochybné, že žalobkyňa chcela previesť na žalovaného členské práva k danému bytu, čo aj uzavretím predmetnej dohody zrealizovala. Jediné čo nechcela malo byť to, že tento prevod nebude trvalý, ale iba dočasný, pričom mal plniť zabezpečovaciu funkciu. Takáto pohnútka však nebola nijako zakomponovaná do textu takejto dohody, a preto z právneho hľadiska je na ňu potrebné pozerieť ako na irelevantnú. Na vnútornú výhradu sa preto pri posudzovaní platnosti právneho úkonu neprihliada (rozhodnutie NS SR zo dňa 27.05.2010 sp. zn. 1Cdo/113/2008).

14. Žalovaný nerozumie, prečo súd prvej inštancie vyhodnotil uzatvorenie predmetnej dohody za absolútne neplatné pre nedostatok vôle na strane žalobkyne, keď táto jednoznačne chcela previesť členské práva k predmetnému bytu, čo uzavretím dohody aj zrealizovala. Ak však žalobkyňa tento prevod plánovala iba ako dočasný, a táto pohnútka sa nestala účasťou tejto dohody, vôbec to nemohlo spôsobiť absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ako nesprávne určil súd. Ak by aj v tomto smere išlo o omyl v zmysle § 40a Obč. zák., tak potom neplatnosť právneho úkonu z tohto dôvodu by mohla žalobkyňa namietat iba v trojročnej lehote, pretože ide o neplatnosť právneho úkonu, ktorá má relatívny charakter a žalovaná sa tejto relatívnej neplatnosti u žalovaného nikdy nedovolala.

15. Rozpor dohody s dobrými mravmi nie je daný, pretože žalovaný nezískal uzatvorením predmetnej dohody automaticky byt do svojho vlastníctva, ale ho získal až nadväzujúcim právnym úkonom urobeným medzi ním a vtedajším vlastníkom bytu OSBD Levice. Prevod vlastníctva bytu nastal až po uzavretí predmetnej dohody a rozhodne nebol zrealizovaný tento dohodou.

16. Pokiaľ ide o aplikáciu uzatvorenia § 39a Obč. zák., na daný právny vzťah, tak táto bola zakomponovaná do tohto právneho predpisu až od 01.06.2014, pričom predmetná dohoda bola uzatvorená dňa 23.03.2009. Uvedené, ako aj s poukazom na ust. § 879r Obč. zák., znamená, že súd nemohol posudzovať daný právny vzťah podľa § 39a Obč. zák.

17. Napadnutý rozsudok trpí aj vadou nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti), pretože súd sa v rámci jeho odôvodnenia nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (I.ÚS 265/05).

18. Žalobkyni nikdy nevznikol nárok na úrok z omeškania, pretože táto v žiadnom právnom úkone vo vzťahu k žalovanému nikdy nestanovila žiaden termín, dokedy si praje vydať bezdôvodné obohatenie. Na jednej strane súd vyslovil záver, že dohoda zo dňa 23.04.2009 je absolútne neplatným právnym úkonom, pričom následne je nelogické určiť počiatok platenia úroku z omeškania zo sumy 15.717,50 eura vo výške 9,25 % ročne práve od 23.04.2009, t. j. odo dňa prevodu vlastníckeho práva.

19. Pokiaľ ide o zabezpečovací prevod práva, podľa § 553a ods. 1 Obč. zák., tak k takémuto úkonu sa vyžaduje jeho písomná forma, inak je neplatný (§ 40 ods. 1 Obč. zák.). Ak bol takýto úkon urobený neplatne, žalobkyňa sa teraz nemôže domáhať jeho porušenia a náhrady škody od žalovaného.

20. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu jedného úkonu právnej služby, ako trovy právneho zastúpenia. Urovanie sporu medzi jeho stranami na základe dohody o prevode členských práv a povinností nespĺňalo požiadavku proporcionality a pre získanie neúmerného majetkového prospechu žalovaným nemohlo byť v súlade s dobrými mravmi.

21. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) procesným postupom podľa § 378 ods. 1 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario) podané odvolanie žalovaného zo dňa 15.12.2016 smerujúce proti rozsudku OS Levice zo dňa 30.11.2016 č. k. 16C/154/2014-139 v časti výroku vo veci samej a výroku o poplatkovej povinnosti nepovažoval za dôvodné.

V časti výroku týkajúceho sa určenia počiatku a tým aj výšky úroku z omeškania odvolací súd považoval podané odvolanie za čiastočne dôvodné.

22. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. V danom prípade odvolací súd rozhodujúci o dôvodnosti podaného odvolania žalovaného v časti výroku o priznaní žalovanej istiny žalobkyni v sume 15.711,50 eura, v časti výroku o náhrade trov konania, ako aj v časti výroku o určení poplatkovej povinnosti pre žalovaného v sume 943 eur dospel k tomu záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý s výnimkou aplikácie ust. § 39a Obč. zák., na daný skutkový stav aj správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení hmotnoprávneho predpisu. Na margo aplikácie ust. § 39a Obč. zák., je potrebné súhlasiť s argumentáciou žalovaného v ním podanom odvolaní v tom smere, že citované zákonné ustanovenie nadobudlo účinnosť až od 01.06.2014, pričom predmetná dohoda bola uzatvorená už 23.03.2009, čo vylučuje použitie tohto ustanovenia na daný právny vzťah (§ 879r Obč. zák.). Aj napriek uvedenému konštatovaniu je potrebné dať za pravdu prvoinštančnému súdu v tom smere, že dohodu o prevode

členských práv a povinností k predmetnému bytu zo dňa 23.03.2009 je potrebné považovať za neplatný právny úkon, kvôli jeho rozporu s dobrými mravmi. Na základe takto zrealizovaného právneho úkonu následne žalovaný získal bezdôvodné obohatenie v konečnej výške 15.717,05 eura, ktoré súd prvej inštancie správne s poukazom na ust. § 451 ods. 1 Obč. zák., zaviazal žalovaného vydať žalobkyni ako subjektu, na úkor ktorého takéto bezdôvodné obohatenie bolo získané. Podstata bezdôvodného obohatenia a tým aj rozporu s dobrými mravmi v danom prípade rezultuje zo zjavného nepomeru medzi hodnotou prevádzaného členského podielu, ktorá hodnota je v podstate totožná s trhovou hodnotou následne prevádzaného bytu (20.639,34 euro) a výškou záväzku žalobkyne voči žalovanému, ktorý v tom čase predstavoval sumu cca 4.482 eur.

24. Pokiaľ ide o dôvod uzatvorenia predmetnej dohody, tak odvolací súd hlavný motív k realizácii tohto právneho úkonu zo strany žalobkyne vidí v jej dlhu voči žalobcovi, ktorý jej vznikol pri hre na výherných automatoch. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, odvolací súd vzhliadol na strane žalobkyne tieseň pri uzatváraní tohto právneho úkonu, pričom nebyť tejto tiesne k uzatvoreniu predmetnej dohody by vôbec nedošlo. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že podmienky posudzovania vzniku tiesne v trestnom konaní sa odlišujú od podmienok posudzovania vzniku tiesne v samotnom občiansko právnom konaní. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že na strane žalobkyne tieseň v čase uzatvorenia predmetnej dohody objektívne existovala a spočívala aj v obsahu nevýhodných podmienok vo vzťahu k žalobkyni. V konečnom dôsledku táto tieseň spolu s rozporom dojednanej dohody s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Obč. zák.) spôsobila absolútnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 Obč. zák., pri ktorom žalovaný s poukazom na ust. § 451 ods. 2 Obč. zák., získal bezdôvodné obohatenie v rozpore s dobrými mravmi v konečnej sume 15.717,05 eura, ktorú správne súd prvej inštancie podľa § 451 ods. 1 Obč. zák., zaviazal žalovaného žalobkyni vydať.

25. Pokiaľ ide o priznanie príslušenstva t. j. 9,25 % ročného úroku z omeškania žalobkyni zo sumy 15.717,05 eura počnúc od 23.04.2009 do zaplatenia, tak v tejto časti odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, pretože nesúhlasí s tým, že počítačový dátum, od ktorého by sa malo odvíjať priznanie tohto úroku by mal byť 23.04.2009 ako deň, v ktorom došlo k prevodu vlastníckeho práva. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyni vznikol nárok na priznanie úroku z omeškania vo výške 8,05 % v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 a § 10c Nar. vlády č. 87/1995 Z. z., z priznanej istiny 15.717,05 eura od 15.03.2015, ako dňa, ktorý predchádzal doručeniu písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 09.03.2015 k podanej žalobe na súd prvej inštancie, a to až do zaplatenia. Sadzba zákonného úroku z omeškania pre občiansko právne vzťahy je platná od 01.02.2013, pričom je určená ako základná úroková sadzba ECB, zvýšená o 8 percentuálnych bodov. Ku dňu omeškania (15.03.2015) základná úroková sadzba ECB predstavovala 0,5 % a pri navýšení o 8 percentuálnych bodov následne celková výška úroku z omeškania predstavuje 8,05 %. V danom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, k omeškaniu dlžníka došlo po 01.02.2013, preto sa výška úrokov z omeškania riadi podľa predpisov účinných ku dňu 31.01.2013 aj za dobu omeškania dlžníka po tomto dátume. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobkyňou, t. j. nad 8,05 % po 9,25 % odvolací súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

26. O náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1, 2 CSP s tým, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalobkyni voči žalovanému, nakoľko žalobkyňa mala v obidvoch konaniach úspech.

27. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).